

АЛЕВТІНА ШАВЛАЧ

У ПОЛОНІ БОЛЮ

ПОВІСТЬ-ТРИЛЕР

ДАК «Укрвидавполіграфія»
м. Київ
2019

УДК 821.161.2-31
Ш14

Шавlach Алевтіна

Ш14 У полоні болю : повість-трилер / Алевтіна Шавlach. —
Київ : АТ «ДАК «Укрвидавполіграфія», 2019. — 160 с.

ISBN 978-966-97592-8-3

Приязний незнайомиць насправді є безжальним монстром. І від того її життя різко змінюється, роздвоюється душа. І вже незрозуміло, де істинні почуття, а де потворне бажання.

Вона втратила все — владу над собою і навіть своє ім'я, і невідомо, чи збереже душу.

УДК 821.161.2-31

ISBN 978-966-97592-8-3

© Шавlach А.
© ДАК «Укрвидавполіграфія», 2019

Тирани ув'язнюють людину
і в її власному серці
Станіслав Єжи Лец

Можу з цілковитою впевненістю сказати, що враження він справив гарне. Такі люди завжди справляють гарне враження. Лагідний тембр голосу, теплі дотики рук, привітний погляд... Ніщо не віщувало біди. Ніщо. Він обережно нахилився й турботливо запитав, чи зі мною коли-небудь траплялося щось подібне.

— Ні, — відповіла я.

Але голос мій пролунав дещо невпевнено.

— У цьому немає нічого поганого. Ви марно страхаєтесь, пані, — ласкаво озвався він і опустив руку на моє плече.

Вимова була м'яка та пестлива. Зазвичай до людини з такою вимовою мимоволі виникає довіра, і я врешті всміхнулася.

— Отак уже набагато краще, — у шпаринці між його вустами заблищав білосніжний рядок рівненьких зубів.

Він узяв мою руку, просунув її крізь манжету тонометра і почав вимірювати тиск. Зі стетоскопом викликав ще більшу довіру. Я аж принишкла, спостерігаючи, як зосереджено він виконував свою роботу.

— Ну? — байдуже протягнув його напарник.

— Усе гаразд, — він знову приязно всміхнувся. — Мабуть, панянка просто перенервувала.

Його напарник в'яло позіхнув. Вочевидь, йому кортіло якомога швидше спекатися мене.

— Добре, — озвалася я. — У такому разі — дякую. І вибачте, що потурбувала намарне.

— Та що ви таке кажете! — широко обурився лікар. — Здоров'я — це найважливіше, що є в людини. Тож ви вчинили правильно. Будь-яке, навіть найнезначніше, нездужання не має залишатися поза увагою.

Напарник лікаря закотив свої запалі очі.

— Якщо я тут більше не потрібний, то...

— Так-так. Дякую, друже, — не дав йому закінчити лікар, а тоді знову взяв мою руку і, проникливо заглянувши в очі, додав: — Вам треба більше відпочивати.

Я зашарілася. Чому? Важко сказати. Особливої симпатії до нього не відчула, проте заперечувати, що лікар — надзвичайно вродливий молодик, було безглуздо. Він немов щойно зійшов з обкладинки глянсу: показний, статний, гінкий. Більшість жінок мліє від чоловіків такого типу. Навіть повірити важко, що цей красень здатний когось образити. Можливо, саме тому я й потрапила на гачок...

Уже пізніше часто згадувала ту зустріч. Намагалася видобути з пам'яті найдрібніші деталі того дня. Безупинно аналізувала свої дії, слова, поведінку. Однак не було нічого, що могло б видати в тім милім лікареві людину, яка веде подвійне життя.

Чи була в усьому тому моя провина? Що саме я зробила не так? Де схибила? Певний час силувалася знайти причину в собі, але згодом до мене дійшло, що все це — лише трагічний збіг обставин. Як-то кажуть, опинилася не в тому місці і не в той час. І по всьому.

— Якщо ви не впевнені, можемо пройти до мого кабінету і я дам вам легке заспокійливе, — якимось між іншим промовив лікар, складаючи медичну валізку.

Я завагалася. Ні, не тому, що з'явилася підозра. Завагалася, бо справді трохи непокоїлася через це раптове запаморочення. За свої неповні двадцять сім років я майже не хворіла. «Здорова, як кобилиця!» — сміючись, повторював черговий медик, коли я приходила на щорічний профілактичний огляд.

— Гадаю, так мені буде спокійніше, — винувато всміхнулася, і красень у білому халаті провів мене до свого закапелку.

— Тут у мене невеличкий гармидер, тож перепрошую. Гостей не чекав, — тихо промовив, відчинивши переді мною важкі двері.

Він вказав на чорний шкіряний диван під стіною, і я покійно сіла. Кабінет був невеличкий, але затишний. Навпроти дивана стояв громіздкий робочий стіл із шухлядами по обидва боки, над яким висіла велика репродукція невідомого експресіоніста. Праворуч бундючилася старовинна шафа зі скляними дверцятами, а ліворуч поблискувало маленьке віконечко.

— Лікарю... — тихо почала.

— Називайте мене Дем'єн! — озвався він, на хвилюк полишивши копирсання в шухляді. — Тут усі називають мене на ім'я. А ви ж тепер теж частина нашої корпорації.

Я скептично всміхнулася. Можна було б сказати йому, що незабаром поїду і частиною цієї корпорації ставати зовсім не збираюся. Хай би навіть мені золотих гір наобіцяли, навряд чи затримаюся тут надовго. І річ не в тім, що адміністративні та житлові корпуси розташовані далеко від міста, в глушині, серед лісів та пагорбів. Радше навпаки — природа тут зачаровувала і водночас відлякувала, бо така відірваність від решти світу мені ніколи не імпонувала. Я навіть відверто дивувалася спеціалістам, які жили тут десятиліттями. Вони одружувалися, народжували дітей, влаштовували свята. Існували як одна велика родина. Мабуть, комусь такий устрій був би до смаку: безпека, стабільність, злагоджена атмосфера. Але себе серед цих людей уявити не могла. Уже й рота розтулила, аби все те промовити вголос, та змовчала. «Дурниці, — подумала. — Кому це цікаво?»

Однак дещо таки здалося мені дивним. Лише на мить. Незначну мить. Він не спитав мого імені. Своє

Літературно-художнє видання

Алевтіна Шавлач

У полоні болю
Повість-трилер

Формат 84 x 108 / 32. Ум. друк. арк. 8,4. Зам.№9-05-0208
Наклад 4000 прим.

Акціонерне товариство «Державна акціонерна компанія
«Українське видавничо-поліграфічне об'єднання»
03057, м.Київ, вул. О.Довженка, 3

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і книгорозповсюджувачів
видавничої продукції: серія ДК № 6397 від 12.09.2018 р.

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»
КП «АТ «ДАК «Укрвидавполіграфія». 61012, м.Харків, вул. Різдва, 11
Свідоцтво ДК №3985 від 22.02.2011 р.